

Sygn. akt XI W 13504/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Beata Jaworska

przy udziale oskarżyciela-----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 19 maja i 14 lipca 2016 roku w W.

sprawy **R. W.**

syna S. i M. z d. P.

urodzonego dnia (...) w Ż.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 24 września 2015 roku ok. godz. 10:50 w W. na ul. (...) naruszył zasady określone w art. 5 ust. 1 w zb. z art. 6 ust. 1 pkt 1 oraz art. 129 ust. 2 pkt 1 PRD w ten sposób, że kierując na drodze publicznej samochodem marki R. o nr rej. (...) pomimo obowiązku nie wykonał wiążącego polecenia policjanta kierującego ruchem do jazdy w lewo jadąc na wprost,

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw w zw. z art. 5 ust. 1 w zb. z art. 6 ust. 1 pkt 1 oraz art. 129 ust. 2 pkt 1 Ustawy z dn. 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.),

2. w tym samym miejscu i czasie naruszył zasady określone w art. 25 ust. 4 pkt 1 PRD w ten sposób, że kierując na drodze publicznej samochodem marki R. o nr rej. (...) wjechał skrzyżowanie gdy na nim i za nim nie było miejsca do kontynuowania jazdy,

tj. o czyn z art. 97 kw w zw. z art. 24 ust. 4 pkt 1 Ustawy z dn. 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.)

orzeka

I obwinionego **R. W.** uznaje za winnego tego, że:

1. w dniu 24 września 2015 roku ok. godz. 10:50 w W. na ul. (...) kierując na drodze publicznej samochodem marki R. o nr rej. (...) pomimo obowiązku nie wykonał wiążącego polecenia policjanta kierującego ruchem do jazdy w lewo jadąc na wprost

co stanowi wykroczenie z art. 92§1 kw

oraz tego, że

2. w tym samym miejscu i czasie co w punkcie 1 kierując na drodze publicznej samochodem marki R. o nr rej. (...) wjechał skrzyżowanie gdy na nim i za nim nie było miejsca do kontynuowania jazdy,

co stanowi wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 25 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym

i za to na podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw i art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 13504/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 września 2015 roku w godzinach 07:00-12:00 przed siedzibą P. przy ul. (...) i ul. (...) miało miejsce zgromadzenie publiczne taksówkarzy zorganizowane przez (...). W związku z tym wydarzeniem na ulicach dojazdowych do Placu (...) zauważono wzmożony ruch pojazdów. Z uwagi na zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu ulicę (...) od Ronda (...)’a do Placu (...) zamknięto dla ruchu kołowego.

W związku z powyższym na Rondzie (...) w patrolu pieszym pełnił służbę funkcjonariusz Policji sierż. szt. T. S.. W trakcie wykonywania czynności służbowych zatrzymali oni do kontroli samochód osobowy marki R. o numerze rejestracyjnym (...). Kierujący w/w pojazdem, jadąc ulicą (...) od strony ulicy (...), jechał w kierunku Placu (...). Wjechał wówczas na skrzyżowanie o ruchu okrężnym tj. Rondo (...)’a, w momencie gdy na skrzyżowaniu i za nim nie było miejsca na kontynuowanie jazdy oraz nie zastosował się do wyraźnego polecenia funkcjonariusza, polegającego na wykonaniu skrętu w lewo na skrzyżowaniu i kontynuowaniu jazdy Al. (...) w kierunku P. i kilkakrotnie próbował wjechać w miejsce objęte zakazem.

W toku czynności na miejscu zdarzenia funkcjonariusze Policji ustalili, iż kierującym w/w pojazd był R. W., zam. w W. przy ul. (...). R. W. odmówił przyjęcia mandatu karnego kredytowanego za popełnienie powyższych czynów, motywując to tym, że czuje się pokrzywdzony i niesprawiedliwie potraktowany, a on tylko walczy o swoje.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: częściowo wyjaśnienia obwinionego złożone w toku czynności wyjaśniających (k. 13), zeznania świadka T. S. złożone na rozprawie w dniu 19 maja 2016 roku (k. 55-56; zapis audiowizualny rozprawy z dnia 19 maja 2016 roku – k. 57), notatkę urzędową (k. 1), informację z (...) m.st. W. (k. 63-66), informację o proteście taksówkarzy (k. 71).

Obwiniony nie przyznał się do winy. Wyjaśnił, iż w dniu 24 września 2015 roku brał udział w legalnej demonstracji taksówkarzy. Przy dojeździe do ulicy (...), gdy jechał w kolumnie innych taksówek funkcjonariusz Policji nakazał mu jechać w Al. (...), a wraz z nim kilkudziesięciu innym taksówkom. Wskazał, iż kiedy ponownie wjechali na rondo z zamiarem wjechania w ul. (...) w kierunku pl. (...), funkcjonariusz, pomimo przepuszczenia kilkunastu samochodów prywatnych, nie zezwolił mu na jazdę na wprost. Obwiniony w swoich wyjaśnieniach zaznaczył, że poczuł się jak obywatel trzeciej kategorii, któremu zabrania się wyrażania swoich poglądów w legalnej demonstracji zgłoszonej w Urzędzie Miasta, któremu nawet nie można pojechać tam, gdzie innym obywatelom można. Obwiniony nie przyznał się do winy odnośnie zarzutu o braku możliwości kontynuowania jazdy na skrzyżowaniu, wskazując iż jedynym momentem, kiedy tamował ruch był wtedy kiedy zastosował się do poleceń policjanta.

Obwiniony był w przeszłości wielokrotnie karany za wykroczenia w ruchu drogowym (k. 16).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd przyznał walor wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego w tej części, w której znajdują one potwierdzenie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym. Nie ulega wątpliwości, że w dniu 24 września 2015 roku około godziny 10:50 R. W., wjeżdżając z ul. (...) od strony ulicy (...) na Rondo (...)a przynajmniej dwukrotnie, pomimo wyraźnego polecenia funkcjonariusza Policji, próbował wjechać w zamkniętą ulicę (...) w kierunku Pl. (...). Fakt ten potwierdził obwiniony, jak i świadek T. S., którego zeznania sąd uznał za w pełni wiarygodne. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego w pozostałym zakresie z uwagi na fakt, iż przedstawiają one jedynie jego subiektywną ocenę zaistniałego stanu faktycznego i stanowią przyjętą przez obwinionego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione czyny.

Sąd uznał za w pełni wiarygodny dowód w postaci zeznań świadka T. S.. Z uwagi na to, że świadek nie pamiętał okoliczności zdarzenia z uwagi na dużą liczbę tego typu interwencji, na rozprawie w dniu 19 maja 2016 roku odczytano zeznania świadka złożone w toku czynności wyjaśniających, które T. S. potwierdził. Ponadto po przybliżeniu świadkowi sprawy, w sposób racjonalny i logiczny przedstawił on przebieg kontroli drogowej, będącej podstawą tego postępowania. Co do zasady zeznania te są spójne z wyjaśnieniami obwinionego i nie wykluczają się. Co do wyjaśnień obwinionego, że część pojazdów prywatnych była wpuszczana, świadek wyjaśnił, iż mogły to być pojazdy służb w samochodach bez żadnych oznaczeń. Jediną osobą z protestujących, która nie zastosowała się do poleceń funkcjonariuszy Policji był obwiniony. Świadek jest funkcjonariuszem Policji, posiadającym stosowną wiedzę z zakresu Prawa o ruchu drogowym, osobą obcą dla obwinionego. W związku z powyższym brak jest wątpliwości, co do przydatności i wiarygodności przedmiotowych zeznań w niniejszej sprawie.

Wobec niezakwestionowania przez żadną ze stron ujawnionych na rozprawie w trybie art. 76 § 1 kpw dowodów w postaci: notatki urzędowej (k. 1), karty informacyjnej (k. 15-17), informacji o proteście taksówkarzy (k. 71) Sąd uznał je za pełnowartościowy i wiarygodny materiał dowodowy.

Czyn z art. 92 § 1 kw popełnia ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Karą przewidzianą za popełnienie tego wykroczenia jest kara grzywny alternatywnie z karą nagany. Jest to zatem czyn o charakterze formalnym, wobec czego sprawca dopuszcza się go, gdy postępuje wbrew dyspozycji wynikającej z umieszczonego przy lub na drodze obowiązującego znaku lub sygnału drogowego, a także wbrew dyspozycji wydanej w postaci sygnału lub polecenia przez osobę kierującą ruchem.

Art. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym określa kolejność stosowania się do znaków, sygnałów i poleceń osób uprawnionych. Zgodnie z jego treścią każdy uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani stosować się do poleceń i sygnałów dawanych przez osoby kierujące ruchem lub uprawnione do jego kontroli, sygnałów świetlnych oraz znaków drogowych, nawet wówczas gdy z przepisów ustawy wynika inny sposób zachowania niż nakazany przez te osoby, sygnały świetlne lub znaki drogowe. Polecenia i sygnały nadawane przez osoby kierujące ruchem lub uprawnione do jego kontroli mają pierwszeństwo przed sygnałami świetlnymi i znakami drogowymi.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1998 roku Prawo o ruchu drogowym polecenia lub sygnały obowiązujące zarówno wszystkich uczestników ruchu drogowego, jak i inne osoby znajdujące się na drodze może wydawać policjant.

Obwinionemu zarzucono również naruszenie art. 97 kw w zw. z art. 25 ust. 4 pkt. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. Czyn z art. 97 kw popełnia uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. W art. 97 kw ustawodawca stypizował czyn zabroniony polegający na wykraczaniu przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Dyspozycja tego przepisu ma charakter blankietowy, tzn. że dopełnienia znamion wykroczenia należy szukać w innych aktach prawnych określających zachowania godzące w bezpieczeństwo lub porządek ruchu. Zgodnie z art. 25 ust. 4

pkt. 1 w/w ustawy kierującemu pojazdem zabrania się wjeżdżania na skrzyżowanie, jeżeli na skrzyżowaniu lub za nim nie ma miejsca do kontynuowania jazdy.

Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie niniejszej pozwalają na bezsporne stwierdzenie, iż w dniu 24 września 2015 roku około godziny 10:50 w W. na ul. (...), kierując na drodze publicznej samochodem marki R. o numerze rejestracyjnym (...), pomimo obowiązku nie wykonał wiążącego polecenia policjanta, kierującego ruchem do jazdy w lewo, jadąc na wprost. Nie ulega wątpliwości również, iż w tym samym miejscu i czasie, kierując na drodze publicznej samochodem marki R. o numerze rejestracyjnym (...), wjechał na skrzyżowanie gdy na nim i za nim nie było miejsca do kontynuowania jazdy. Wobec powyższego Sąd stwierdził, iż obwiniony wypełnił ustawowe znamiona czynów opisanych w artykule 92 § 1 kodeksu wykroczeń oraz 97 kodeksu wykroczeń w zw. z art. 25 ust. 4 pkt. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Dodać ponadto należy, iż obwiniony wypełnił także ustawowe znamię winy, rozumiane jako możliwość przypisania mu popełnienia wykroczenia. Ma ku temu wymagany prawem wiek. Jednocześnie brak jest negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania R. W. winy, takich jak na przykład niemożliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem wskutek choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych.

Art. 1 § 1 kw stanowi, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, iż przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Czyny obwinionego godzą w dobro jakim jest porządek i bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Obwiniony naruszył podstawowe zasady ruchu drogowego, które jako osoba posiadająca uprawnienia do kierowania pojazdami powinien znać, i do których jako uczestnik ruchu jest zobowiązany się stosować. Wobec powyższych rozważań bez wątpienia należy stwierdzić, iż czyny obwinionego były społecznie szkodliwe.

Art. 5 Kodeksu wykroczeń stanowi, iż wykroczenie można popełnić zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie, chyba, że ustawa przewiduje odpowiedzialność tylko za wykroczenie umyślne. Zgodnie z art. 6 § 1 Kodeksu wykroczeń wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. Zaznaczyć należy, iż R. W. zgodnie z tym, co ustalono w toku postępowania przed Sądem, popełnił zarzucany mu czyn umyślnie.

Za popełnienie wykroczenia z art. 92 § 1 kw ustawodawca przewidział karę grzywny w kwocie do 5000 złotych albo karę nagany, zaś za popełnienie wykroczenia z art. 97 kw karę grzywny do 3000 złotych albo karę nagany. Sąd wymierzając karę za dwa czyny zastosował instytucję kary łącznej zgodnie z art. 9 § 2 kw oraz kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru zawartymi w art. 33 kw. W ocenie Sądu łączna kara grzywny w wysokości 500 złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i nie przekracza stopnia winy obwinionego. Kara spełni także swoje cele w zakresie prewencji generalnej oraz będzie wystarczająca, aby R. W. nie popełnił podobnego wykroczenia ponownie, w szczególności zaś przestrzegając zasad ruchu drogowego.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 50 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., nr 118, poz. 1269 ze zm.). Sąd uznał, iż warunki rodzinne i materialne obwinionego pozwalają na uiszczenie przez obwinionego kosztów sądowych w pełnej wysokości.